

Blátothon

Také si říkáte, co to je???

Takto jsem si soukromě pojmenovala triatlon, který organizoval Honza Holčík v Pavlovicích 1. června. Tento den má v kalendáři název Den dětí. A já se tak po celý den i cítila.

Když někdy v zimě přišel Honza s tím, že triatlon v Pavlovicích bude letos 1.6., zajásala jsem. Začátek června je dobré datum, většinou bývá krásné počasí. Po teplém dubnu a květnu přichází horký červen. Takže žádné obavy. Letos si ale paní Příroda s námi zahrává a po studeném mokrém dubnu přišel ledový mokrý květen a jak to tak vypadá, budou i následující měsíce pokračovat v podobném duchu.

Takže když se blížilo ono datum, všichni, kteří plánovali účastnit se této akce, znejistěli. Plavání v lomu v ledové vodě? Brrr! My doma řešili, jak se podělíme o neoprény-máme jeden větší a jeden menší. Někteří začali každé ráno lézt pod studenou vodu, aby si trochu zvykli... Jaká radost u nás zavládla, když jsme ve středu obdrželi mail, že plavání bude nepovinné. Chtěla bych vidět toho cvoka, co si v lomu ve vodě přibližující se bodu mrazu s chutí zaplave.

To jsme ale netušili, co ještě přijde. Kromě úterý celý týden přšelo. V pátek začaly ohromné lijáky a předpověď hlásila, že i v sobotu budou pokračovat. Dle zpravodajství se začaly rozvodňovat řeky a potoky.

No nic, dělali jsme, že to nevidíme. Já to ale moc dobře viděla a začínaly se mně zmocňovat obavy. Cyklistická trasa je převážně v terénu, kde je mokro i za poměrně suššího počasí. Dvakrát se přejíždějí dva mostky přes Hamerský potok a přes řeku Mži. Ani jeden mostek nemá zábradlí?!? Jak to tam asi bude vypadat? S těmito obavami jsem v pátek večer uléhala. Ráno nepršelo. Hurá!!! Radost byla předčasná, Norové hlásili od 9 hodin déšť a ten se taky spustil. Situaci jsme neřešili, nasadili kola na auto a vyrazili. Stěrače přívaly vody téměř nestačily brát. V duchu jsem si říkala, že to možná všichni skrečují, Navenek jsem dělala hrdinku. Pomalu jsme se začínali u Honzy Holčíka v chalupě scházet. Někdo volal, že nepřijede, páč prší...

Tak jsme po sobě pokukovali – jet – nejjet? Ale co tam? Hospoda otevírá v 16 hodin a teď je teprve poledne.

Takže Honza zavelel: „V půl jedné je start!!“

Na start se nás postavilo celkem 12 statečných. Kategorii žen jsem zastupovala sama.

„3-2-1-start!“

Jako jeden hlas se ozve zacvaknutí kufrů a jedeme. Ledová voda ze silnice mi cáká na záda, shora se valí další proudy vody. Přes ves jedeme v balíku. Nemám to moc ráda, tak se schválně opožďuji, abych kolem sebe měla místo. Za chvíli jsme ze silnice pryč a už nás čeká jen bláto a louže, bláto a louže. U první louže přemýšlím, kudy se jí vyhnout. U druhé také. Ta pomalu přechází ve třetí a další a další. Přestávám řešit, jestli se vyhnu nebo ne. Beru to rovnou středem, jako ostatní spoluzávodníci. Když není louže je bláto. A to takové pěkné mazlavoučké, které mne mnohdy skoro zastaví.

„Honem, pořádně zaber, zrychli! Nebo se tu budeš válet!“ říkám si v duchu.

A tak to jde pořád dokola. Bláto kolem mne stříká. Mám ho v očích, skřípe mi mezi zuby. Nabádám se: „Zavři pusu.“

Ta situace mi přijde tak absurdní, že se musím začít smát. Uvolňuji se, přestávám se loužit a bláta bát. Jsem úplně mokrá, v botách mi čvachtá a bláto mám i za ušima. S každou další projetou louží dostávám novou dávku studené vody do bot. Začínám si prozpěvovat a je mi dobře. Nemusím se hnát, když vím, že jsem zvítězila nad těmi, kteří zůstali pro nepřízeň počasí doma. Cesta mi krásně ubíhá. A jsem na silnici. Tam to sice lépe jede, ale míjející auta mne ohazují vodou také a ještě to není nic, co by vyvolávalo pocit bezpečí. Už abych byla zase v lese. Sice vím, že tam mě čeká nejobtížnější úsek trasy, ale co se dá dělat. Je to prudký kopec dolů, bývalá silnice, serpentýny. Povrch tvoří kameny, díry, listy, větve, bláto, valící se voda. Je hodně kluzký. Ačkoli z kopce, kazí mi tento několikakilometrový úsek průměr. Nevím jak je dlouhý. Hned na začátku mi přestal fungovat tachometr, ani technice se v tomhle počasí nechce makat!

Ani nevím jak, jsem zpátky na asfaltu v Pavlovicích.

Tehdy si uvědomím, že tady sranda nekončí, ale teprve začíná – čeká mě 5,5km běh.

Přezouvání do běžeckých bot bylo dost náročné. Mám úplně mokré nohy a necítím polovinu chodidla. Nemohu se do boty dostat. Povoluji hodně tkaničky. Tady jsem udělala chybu. Zpět jsem je neutáhla. Po celou dobu běhu mi v botě kloužou necitlivá chodidla ze strany na stranu. Hrozně mě to rozčiluje!

Vybíhám. Kupodivu mě nohy docela poslouchají. Aha. Zapomněla jsem si sundat mokrou bundu, abych s sebou netáhla zátěž. No nic. Nějak to zvládnou. První louže mi do bot chlístne novou várku mokra a studena. Alespoň se ani při běhu nemusím zabývat tím, kam šlapu. Rozbíhám se do kopce, trochu se zahřeju. Uvědomuji si, jak je v lese krásně. Pod nohama zeleňoučký mech, běží se po něm jako v peřince. Slyším zpívat nějaké ptáčky. Moc nechápu, že je jim v tom lijáku do zpěvu, ale mě to hřeje u srdce.

Nikdo přede mnou ani za mnou. To se mi to běží, když nemusím závodit. Už jsem na vrcholu. Následuje prudký seběh z kopce. Tady se napojuji na cyklistickou trať. Trochu mě zaskočí kontrast mezi zeleným mechem v lese a černým blátem na cestě. A už jen kousek a jsem opět v Pavlovicích u hospody, dnes potřetí. Mírný táhlý kopeček a blížím se k cíli. Pamětliva slov kamarádky Káti se usmívám a zvedám vítězně ruce. Huráááá. Je to za mnou.

Všichni v pořádku dorazili do cíle. Nikomu se nic v tomto náročném terénu v ještě náročnějším počasí nestalo. Jeden závodník píchl, jeden zabloudil a jeden se ztratil (ale zase se našel☺)

Běh jsem měla o 3 minuty lepší než vloni. Na stejné trase za horších podmínek. Což pro mě znamená zlepšení.

Touhle cestou chci poděkovat Holčajzovi za uspořádání perfektní akce. Přestože po nás nechtěl startovné, poskytl nám svůj domeček jako zázemí, vzorně se o nás staral, vařil čaje i panáka nalil. Zařídil hospodu, kde uvařili gulášek a do pozdních nočních hodin jsme zde ještě seděli, klábosili a muzicírovali.

Slovo závěrem: Od neděle mne bolela kolena. Měla jsem obavy, co tento extrém s nimi udělá. A zjišťuji, že ony bahenní koupele jim udělaly dobře. Nebolí nic.

Zuzka Součková, 2.června 2013